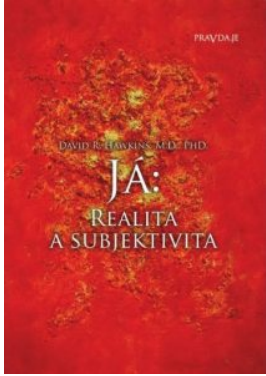

Kapitola 5: Duchovní skutečnost

Předcházející část: Kapitola 4: „Ego“ a společnost

<p>JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA</p> <p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.JE – 2020</p>
--	---

Duchovní skutečnost

Otázka: Jaká je „struktura“ duchovní domény?

Odpověď: I když je bez struktury jak ji obvykle chápeme, má vlastnosti (analogické s „pozorováním“ kvantové mechaniky, které jsou rozeznatelné podle jejich účinků. Zatímco můžeme vložit intelektuální strukturu do těchto kvalit, ony existují pouze v mysli pozorovatele. Kalibrované úrovně vědomí, například, nejsou skutečně oddělené od sebe, ale jsou aktuální potenciály, které můžeme ověřit, abychom usnadnili porozumění.

Pro usnadnění intelektuálního porozumění přechodu z makroskopického, „objektivního“, běžného světa formy a logiky k subjektivní, „mikroskopické“, nelineární realitě subjektivity může být užitečné shrnout rozdíly mezi starým lineárním Euklidovým / Newtonovým paradigmatickým realitě a pokročilejším pochopením nelineární dynamiky a vědy kvantové mechaniky a subatomické moderní teoretické fyziky. (viz Příloha D.) Z tohoto pozorujeme, že neviditelný substrát fyzicky pozorovatelného světa je kvantový potenciál, který je prokazatelně ovlivněn lidským vědomím a záměrem.

<p>Newtonovo paradigma: Uspořádaný Logický Předvídatelný Deterministický Doslovný Prozaický (Pedestrian) Redukcionistický Samostatný Oddělený Způsobený (příčina) Atomistický Vynucený (Forced) Prokazatelný Měřitelný Sekvenční Usazený Časový Vypočitatelný Omezený Aktuální Trvalý Obsah Objektivní Síla Určitý Dokončený</p>	<p>Kvantová mechanika: Neuspořádaný Nelogický Nepředvídatelný Volný Tvořivý Imaginativní Progresivní Smíchaný, propojený Difuzní Potenciální Nelokální soudržnost Reaktivní Vnímavý, Srozumitelný Pozorovatelný Simultánní Potenciál Závislý / nezávislý na čase Stochastický / chaotický Neomezený Možnost Proměnlivý pozorováním, expanzivní Kontext Subjektivní Moc Nejistý Rovnovážný</p>
---	--

Na rozdíl od síly zde neexistuje žádný limit moci. Moc je atribut Boží, a proto je neomezená. Zahrnuje veškeré Stvoření, všechno ve vesmíru a je vždy v dokonalé harmonii a rovnováze. Člověk by mohl analogicky říci, že moc automaticky odpovídá „poptávce“ na ní, i na malý přírůstek na stupnici. Přestože se modlitba může zdát jako peří, vesmír reaguje.

To neznamena, že modlitba je nutně doslovně zajištěná cesta. Většina modliteb se provádí naivně pro zisk nebo změnu událostí, ale kolektivní, integrovaná modlitba však může mít pozitivní charakter v průběhu lidské evoluce. Modlitby zahrnující odevzdanost Boží vůli vycházejí z vyšší motivace.

Otázka: A co náhody?

Odpověď: Takzvané náhody jsou iluzí vnímání v doméně formy, která je založena na lineárním očekávání. Pomocí testování svalů jsou skryté prvky odhaleny a iluze „náhody“ zmizí. Jediná hypotetická možnost pro skutečnou „náhodu“ by vyžadovala, aby „se stala“ mimo všehomír (Allness) Stvoření, což je nemožné. Je zřejmé, že k takzvané náhodě dochází uvnitř rozpoznatelného vesmíru. Všechno představuje důsledek účinků celého vesmíru po celou dobu. Nic není mimo karmickou, vyrovnanou harmonii vesmíru. „Chaos“ je termín, který označuje omezení. Spočívá na předpokladu, že realita je omezena pro vnímání. Lepší slovo pro chaos je „nepředvídatelné“, „nevyzpytatelné“ nebo mimo rámec logického pochopení, statistické analýzy nebo logické pravděpodobnosti.

Kniha Genesis uvádí, že před stvořením existoval chaos, tmavý, nepochopitelný (člověku), bez popisu a bez formy. Světlo božství vytvořilo existenci a formu účinkem beztvorosti, která byla sama zdrojem samotné formy. Z temnoty (nevědomí) vzniklo světlo (vědomí).

Genesis je psána v jazyce, který byl zvolen tak, aby co možná nejlépe popisoval to, co je v podstatě nepopsatelné. V podstatě Genesis začíná popisem neprojeveného projevujícího se jako Stvoření, čímž prohlašuje a potvrzuje, že Bůh je jediným zdrojem všeho, co je.

Z neviditelného nelineárního vzniká lineární jako výraz nekonečného potenciálu Boha. Že nekonečné božství bylo prohlášeno za zdroj veškerého stvoření, byla nejdůležitější pravda odhalená k pochopení člověku. Z neprojeveného (Božství) vzniklo Stvoření jako projev Boha jako Stvořitele. Jádrem a podkladem této tvorby byla kapacita pro kvalitu samotné existence.

Vědomí bylo světlo (zdroj energie) vzniku života. Světlo vědomí, když se setkalo s hmotou, se vyvinulo jako biologický život, který se v Genesis vyvíjel z rostlinné říše přes zvířecí říši k lidstvu. Tak bylo deklarováno, že Stvoření a evoluce vycházely z „shora dolů“ z nekonečného potenciálu do aktuálnosti hmoty, která byla následně napuštěna vědomím života. Nižší formy se pak vyvíjely „vzhůru“ ve své složitosti až k člověku.

Vývoj z méně komplexních do složitějších forem života je proces, který se vyskytuje v nelineární doméně (tj. hledaný „ztracený článek“) a pak se objeví ve viditelném světě formy, jak to popsal Darwin. Vědecké vysvětlení evoluce není skutečně v rozporu s duchovní skutečností, protože se vůbec nezabývá nelineárními jevy, jako je vytvoření kapacity pro existenci formy v oblasti vědomí, nebo původem energie samotného života. Linearita času se týká pouze oblasti vnímání a ne konečné reality. Tak je evoluce rozvíjení Stvoření, jak se jeví vnímání.

Výše uvedený popis je potvrzen svalovým testováním, což také potvrzuje, že evoluce je rozvíjení Stvoření k vnímání, a že Stvoření a evoluce jsou vlastně totéž.

Otázka: *Světová náboženství se liší v jejich důrazu, zda je Bůh transcendentní („tam venku“) nebo imanentní („zde uvnitř“).*

Odpověď: Teologie (která kalibruje od 480 do 485) představuje úsilí intelektu. Je tedy omezená na formu a její kontextualizace reality je ve skutečnosti mimo formu, a proto i mimo ni dosah rozumu nebo logiky. Teologie využívá koncepty, které se pokoušejí označit realitu, která je ve skutečnosti mimo přesnou konceptualizaci která může být potvrzena pouze skutečností subjektivní zkušenosti. Subjektivní uvědomění si duchovní skutečnosti se proto nazývá „nevýslovné“, jak to bylo popsáno Williamem Jamesem ve velkém klasickém díle *Druhy náboženských zkušeností* (*Varieties of Religious Experience*).

Protože pouze absolutní subjektivita nelineárních duchovních zkušeností dokazuje pravdu, teologie postrádá pravost a autoritu realizovaného mystika, mudrce nebo

avatare. Teologie může být docela brilantní a přesná, nicméně, jen pokud obsahuje a dává adekvátní uznání pravdě, jak je odhalená osvíceným mudrcem.

Aby byla schopná řešit Absolutní realitu, musí být adekvátní teologie velmi erudovaná ve své epistemologii. (Jak se člověk dozví cokoli nebo ví, že ví a jakým způsobem k tomu dojde, nebo je to dokonce možné bez božského zásahu?) Pokud je součástí subjektivní reality mudrce porozumění, které doprovází osvícení, pak je zcela zřejmé, že Bůh je obojí, současně imanentní (jako Já) a transcendentní (tj. Nejvyšší). Použití slovo „obojí“ je sémantické pohodlí. „Oba“ znamená dva různé stavy, zatímco ve skutečnosti je Bůh úplná Jednota a výrazy „imanentní“ nebo „transcendentní“ jsou kategorie vnímání a nerepresentující realitu.

I z logiky je zřejmé, že transcendentní Bůh by také musel být imanentní, jinak Bůh by byl charakterizován jako omezený. To by mohlo vést k absurdnímu zobrazení, že je Bůh všude ve vesmíru kromě člověka, takže každý člověk by byl jako díra v celku vesmíru. Bylo by to líčení všudypřítomnosti Boha jako bloku švýcarského sýra s lidstvem žijícím v dírách.

Otázka: *Pak jen skutečná subjektivní zkušenost a realizace Přítomnosti jako Já má radikální absolutní Realitu?*

Odpověď: To je pravda, a to je to, co řeší všechny duchovní argumenty a odstraní veškerý zmatek. Duchovní pravda je radikálně subjektivní, jako je například zkušenost ze západu slunce nebo radosti nebo štěstí. Intelektualizace je v podstatě abstraktní spekulace, které musí být potvrzeny zkušeností.

Nakonec, bez ohledu na to, jaká vědecká nebo logická teorie může být, není to dokázáno, dokud autenticita není potvrzena na úrovni zkušenosti. Platnost nebo „pravda“ návrhu letadla, například, není dokázána, dokud letadlo skutečně neletí, stejně jako se recept potvrdí skutečným požíváním jídla. Intelkt je úspěšný, když může přesně předpovědět něco, co lze potvrdit pouze subjektivně zkušeností. To také představují různé filozofické systémy, které poukazují na to, že pokud slovo neoznačuje skutečnost ověřitelnou zkušenostně, není to fakt, ale pouze tautologie (tj. hypotéza nebo striktně sémantická intelektuální konstrukce).

Otázka: *Zdá se být zřejmé, že hypotéza musí být potvrzená subjektivním ověřením zkušeností. Proč tedy v tomto ohledu přetrvávají náboženské argumenty po staletí a vedly k náboženským konfliktům a sektářství?*

Odpověď: Je to založené na zmatku o zdroji pravé autority. To bylo doplněno statistickou vzácností výskytu konečné subjektivity osvícení. To vede k nedostatku povědomí o hranicích intelektu a jeho neschopnosti pochopit vztah mezi lineární a nelineární doménou. Intelkt se zabývá hypotetickými postuláty a pravděpodobnostmi, které mohou nebo nemusí mít potenciál pro ověření zkušeností. Pokud intelekt dospívá k závěru, že nelineární nemůže být potvrzeno experimentálně, pak má tendenci snižovat toto subjektivní ověření jako

„neskutečné“, „mystické“ nebo „nevědecké“. To je oblíbeným epitetem materialistického redukcionismu.

Obtížím, které čelí teologie a náboženství, je však to, že informace, na nichž je založena náboženská struktura, byly poskytnuty od radikálně subjektivní zkušenosti osvícených mystiků, mudrců nebo avatarů, a jsou na nich založena náboženství. Pokud přísný náboženský tradicionalista trvá na tom, že subjektivita není reálná, pak jsou všechny náboženské základy nepodložené. Během celé historie Kristus, Buddha, Kršna a každý osvícený hinduistický mudrc byli seberealizováni, neboť všichni byli transformováni subjektivní Realitou Boží přítomnosti.

Kvůli vzácnosti osvíceného stavu pak každé náboženství předpokládá, že jeho původce a zakladatel byl „jediný“ a možnost, že v historii byli i jiní, kteří přišli ke stejnému nebo podobnému pokročilému stavu vědomí, nebyla vzata v úvahu. Ve skutečnosti byli často odsouzeni. Toto omezené porozumění je pochopitelné, jelikož pro běžné vědomí je nemožné ocenit a uchopit hluboký význam osvícení.

Navíc k těmto obtížím není ego (mysl) schopno rozlišovat pravdu od falešnosti, a proto nemá žádné absolutní prostředky k potvrzení autentického od falešného. Navíc k obtížnosti nebyl stav osvícenství jen extrémně vzácný, ale když k němu došlo, většina, která ho zažila, zmizela ze společnosti, nebo pokud ne, jejich osvícený stav nebyl rozpoznán ani chápán. Ve výsledku převládala iluze, že se to nikdy nestalo. Je charakteristické pro náboženství, aby se chovalo tak, jako kdyby se celá pravda nehybně zastavila od okamžiku založení původním zakladatelem. Z tohoto pohledu se domnívalo, že nic dalšího už nemůže být známo.

Zatímco Pravda je úplná a neměnná, naopak schopnost člověka chápat a porozumět dělá pokroky a mění se ve všech oblastech znalostí. S tím se významy dávají do kontextu tak, že i když se pravda nemění, pochopení člověka zcela jistě ano.

Když úroveň vědomí lidstva stoupla na 190 během staletí (v době Buddhy byla asi 90 a v době zrození Ježíše Krista asi 100), skutečné pochopení duchovní pravdy bylo omezeno především na duchovně nadané lidi. Teď, když je úroveň vědomí lidstva 207, cesta je otevřená pro to, aby duchovnost byla absorbována a oceňována mnohými lidmi. Již existuje všeobecné uznání existence duchovních hodnot v mnohých dříve sekulárních oblastech společnosti. Zatímco většina lidí má stále nepříznivý postoj vůči „náboženství“ na trhu, jsou otevřeni duchovním hodnotám, obzvláště pokud tyto hodnoty nejsou označeny jako „duchovní“. Vzhledem k tomu, že společnost nyní skočila nad úroveň vědomí 200 (úroveň integrity), bude kladen stále větší důraz na integrované (duchovní) hodnoty a my pravděpodobně uvidíme poptávku po duchovních ideálech a normách (pravda), jak se bude rozšiřovat v podnikatelské sféře a ve společnosti obecně.

Otázka: *Jak důležitá je Stupnice vědomí pro pokrok v pochopení duchovnosti?*

Odpověď: Testování svalů a kalibrovaná Stupnice vědomí jsou pozoruhodné, protože poprvé v historii existuje objektivní prostředek k ověřování duchovní reality i jejích mnohých úrovní vyjádření. Tento styl výzkumu je pro společnost známý tím,

že jeho mechanismy a aplikace jsou analogické k lokalizaci frekvence energetických polí elektromagnetického spektra. Společnost je také obeznámena se spektroskopickou analýzou, kdy není lokalizován materiál, ale vyzařování materiálu na určené stupnici, jejíž přesnost je ověřena v průběhu doby její konzistencí a užitečností. Nakonec spolehlivost a praktická užitečnost takové metody stanoví její hodnotu a parametry spolehlivosti. V mnoha oblastech vědy je záření spektra primárním zdrojem informací o hmotě, energii a dokonce o objektech, které jsou mimo senzorickou detekci.

Existuje obecná znalost rutinní analýzy sálavého spektra, aby se zjistila povaha spektra vesmíru nebo věky vzdálených neviditelných galaxií. Lidstvo je také obeznámeno s běžným Geigerovým počítačem pro stanovení expozice radiací u pracovníků v jaderných elektrárnách, která není fyzicky viditelná.

Zatímco známé stupnice radiace byly vyvinuté pro měření hmotného vesmíru a neviditelné, jemné sféry formy, není překvapující, že je k dispozici velmi podobná technika, aby odrážela povahu sfér nelineární domény. Neviditelná energetická pole vědomí se stávají identifikovatelnými použitím stylu detekce, který není odlišný od ostatních způsobů běžně používaných ve všech odvětvích vědy. To umožňuje rozvoj vědy o duchovní skutečnosti, která je velkým přínosem pro lidstvo.

Hodnota informací, které lze odvodit ze studia nelineárních dimenzí reality, je mnohem větší, než nauka o detailech vzdálených hvězd. Stupnice vědomí má hluboký význam pro každý aspekt lidského života, protože je opravdu podstatou mysli ve všech jejích činnostech. Kalibrovaná úroveň vědomí je součástí každého detailu lidského života ve všech jeho výrazech, bez výjimky. Je to proto nejdůležitější aspekt lidského života, a když to bude plně pochopeno, bude to vidět na překonání jiných popisovaných aspektů.

Otázka: *Úroveň vědomí je důležitější než cokoli jiného v životě?*

Odpověď: Když člověk porozumí plným důsledkům účinku vědomí, stane se velmi zřejmé, že tomu tak je. Pojďme se nejprve podívat na ohromující a překvapující skutečnost, že zřetelná kalibrovaná úroveň vědomí již existuje při narození. Proto zkoumání a vysvětlení, jak to může nastat ve vesmíru, kde se nic neděje náhodou, nás vede k hlubokému studiu předmětu evoluce vědomí, běžně nazývaného „karma“. Stejně jako letokruhy v průřezu stromu, je „minulost“ entity odhalena.

Úroveň vědomí souvisí s vnímáním a s intelektuálními postoji a proto určuje světový názor a zkušenosti člověka. To zase koreluje s možnostmi, volbami a reakcemi, které se odrážejí v postojích, rozhodnutích, odborných zájmech a životních cílech. Úroveň vnímání dává do souvislostí a určuje možnosti hodnot a významů.

Každá úroveň vědomí má také své psychologické nastavení a emocionalitu, stejně jako světový názor, fyzické a duševní zdraví a životní styl. A co je nejdůležitější, úroveň vědomí také koreluje se schopností duchovního povědomí a zda pohled člověka na Boha je transcendentní, imanentní, nebo obojí.

Schopnost duchovního uvědomění se odráží ve filozofickém postoji, včetně názoru na společnost, historii, soudní systémy, politiku a vládní instituce. Také ovlivňuje vlastní vrozený smysl pro zodpovědnost, sebeúctu a identifikaci osobnosti. Psychologický soubor, který z toho vyplývá, určuje, zda duševní obsahy budou přijaty nebo odmítnuty, potlačeny nebo racionalizovány, promítnuty na jiné nebo obráceny proti sobě. Celkově tyto psychologické faktory klasifikují všechny zážitky nebo pojmy jako dobré nebo špatné, příjemné versus bolestivé a atraktivní versus odpuzující. Tyto možnosti mají souběžnou fyziologii v mozku jako automatický systém odměn v rámci centrální nervové soustavy, která může uvolňovat adrenalin nebo endorfiny, stresové hormony nebo kortikoidy, sympatické nebo parasympatické nervové hormony, serotonin nebo norepinefrin, atd. To vše zase ovlivňuje metabolické poměry a energetické toky v autonomních a akupunkturálních energetických cestách, které ovlivňují energetické zásobování, vitalitu a fungování všech orgánových systémů těla, včetně pozornosti a okamžitého zorného pole.

Otázka: *Pokud prakticky všechno v životě člověka závisí na vývoji úrovně vědomí, zdá se, že kromě pouhých potřeb pro přežití rozvoj této úrovně vědomí zastíní v důležitosti všechny ostatní snahy.*

Odověď: Zdá se, že ano, ale to musí být integrované do celkového kontextu života člověka. Úkoly a aktivity mohou zůstat stejné, ale musí být dány do nových souvislostí a přemístěny uvnitř duchovního rámce. Chcete-li spiritualizovat svůj život, je potřebný pouze posun motivu. Neustále si uvědomujte, že aktuální motiv člověka má tendenci vyvolávat postoje a dvojice protikladů, jako je zisk versus služba, nebo láska versus chamtivost. Ty pak jsou viditelné a jsou k dispozici pro duchovní práci, protože si je nyní uvědomujete.

Západní země jsou meritokracie, ve kterých je úsilí vedeno kvůli zisku; to je vrozená funkce mozku k odměňování. (Tak jak to zjistil Mao Ce-tung se svým kolektivistickým zemědělským experimentem, že ignorováním vrozeného systému odměn mozku kolektivisté zemědělci ztratili své motivace, což vedlo k největšímu hladomoru na světě. V důsledku této politické ideologie zemřelo třicet milionů lidí.)

V duchovní práci neexistuje žádný hmatatelný světský zisk, ale tam je místo toho vnitřní odměnou potěšení, uspokojení a dokonce radost. Cíle jako motivy nahrazují zisky.

Duchovní skutečnost je větší zdroj potěšení a uspokojení, než jaký může poskytnout svět. Je nekonečný a vždy dostupný v přítomnosti, místo v budoucnosti. Je skutečně více vzrušující, protože člověk se učí žít na hřebenu aktuálního okamžiku namísto na zadní část vlny, která je minulostí, nebo na přední straně vlny, což je budoucnost. Je to větší svoboda, žít ve vzrušujícím přítomném okamžiku než být vězněm minulosti nebo žít s očekáváním budoucnosti.

Je-li cíl života to nejlepší, co může člověk udělat při každém rozvinutí okamžiku existence, pak už prostřednictvím duchovní práce unikl hlavní příčině utrpení.

Zastaví-li se v radikální přítomnosti, tak už neexistuje životní příběh, který by na něco reagoval nebo něco upravoval. S jednobodovou myslí se brzy stane zřejmé, že všechno pouze „je takové, jaký to je“, bez komentářů nebo přídavných jmen.

Je-li v každém přesném přechodném okamžiku dokončena ochota se zcela odevzdat, najednou, člověk najednou náhle překoná ego a cesta se otevře pro Realizaci, kde Světlo Boží jako Já odhaluje zdroj veškeré existence a skutečnosti. Pokud ego nemá minulost, přítomnost ani budoucnost, na něž se soustředí, upadá do ticha. Nastává ticho Přítomnosti a tedy i cesta k náhlému osvícení je k dispozici po celou dobu. K tomu dochází přirozeně, když je opuštěna fascinace příběhem „já“ z minulosti, současnosti nebo budoucnosti. Iluze „teď“ je nahrazena skutečností „vždy“.

Otázka: *Byla-li dodržena tato přísná duchovní praxe přesně, pak by „já“ zemřelo?*

Odpověď: Ano, ano. Když k tomu dojde, nebude pohřeb, protože v realitě nikdy nebylo „já“; to byla prostě iluze po celou dobu. Když „já“ umírá, pak se skutečné „Já“, které bylo nenarozené a je zdrojem vědomí a existence, narodí do povědomí.

Otázka: *Pokud je duchovní realita taková velkolepá, proč by někdo zvolil jiný cíl?*

Odpověď: Člověk je prostě nevědomý. Volby, které vznikly z naší vrozené úrovně vědomí, nebo karmy, jsou mimo běžnou paměť. Nezáleží, co se stalo předtím, základní povaha duchovní práce je stejná. Jediný rozdíl je, aby karmický výzkum určil původ obsahu v časové dimenzi.

Otázka: *Má nějakou hodnotu karmický výzkum minulosti?*

Odpověď: V tomto vysvětlení je trochu pohodlí, které činí určité obtíže pochopitelnější a proto je snazší je přijmout. Pokud člověk sleduje životní vzorec zpět do minulosti, je méně pravděpodobné, že se dopustíme sebelítosti, odporu, viny nebo pocitu, že životní události jsou nespravedlivé. Člověk obvykle zjistí, že to, co se mu děje v tomto životě, dělal v minulosti ostatním.

Karmický výzkum ukazuje, že životní vzory mají tendenci být „neosobní“ v tom, že se určité energie daly do pohybu, a které se projeví v tomto životě každým dostupným způsobem. Takové kvality jako sobectví nebo krutosti vůči ostatním v minulosti se mohou odrazit v tomto životě. Bez povědomí o karmě by mohly vést k odmítnutí a sebelítosti, nebo k libování si v roli mučedníka nebo oběti. Když jsou tyto nepříznivé vzorce života odhaleny, mohou být odčiněny intenzivní modlitbou a odpuštěním. Pokud se to nenastane, pak psychika jedince dá energii vnitřním nevědomým mechanismům vnitřní viny k útokům na sebe a k depresi. Dalo by se říci, že karmický výzkum terapeutickým úsilím značně podporuje duchovní pokrok a pochopení.

Otázka: *Je karmický výzkum skutečně nutný?*

Odpověď: Ne. Mnoho věcí lze jednoduše prožít k jejich uzavření. Nicméně lidé obvykle berou na vědomí opakující se vzory v jejich životě a začnou mít podezření, že tyto mohly vzniknout v minulém životě. Při testování svalů lidé často překvapeně zjistí, že to, co intuitivně pociťovali, byl ve skutečnosti fakt.

Pokud chce člověk provádět výzkum minulosti, je užitečné si pamatovat, že celková historie lidstva po staletí byla zcela negativní. Když byla úroveň vědomí lidstva pod 200, existovala masová negativita ve formě pověr, otroctví, utlačování žen, krutosti, strachu, moru, válek, mučení, poprav a dokonce i zničení celých populací divokými hordami. Zároveň existoval značný počet lidí, kteří se nezúčastnili těchto věcí, ale i tak byly jejich životy ovlivněny výskytem těchto jevů. Proto, když děláte výzkum minulých životů, musíte být připraveni vyhnout se odsuzování. Minulé události byly výrazem vrozené zvířecí povahy člověka v těch dobách, a ta stále je vrozená struktura a mechanismům anatomie mozku.

Na nízkých úrovních vědomí nenávist odůvodňuje úplné vyhubení nepřítele, dokonce i milionů lidí. Ve skutečnosti to přinášelo dobyvatelům velkou slávu. Otroctví, které ušetřilo životy mnoha tisíc lidí, bylo ve skutečnosti krokem vpřed a dalo lidskému životu hodnotu. Paradoxně otroci často žili mnohem delší život než populace, ze které pocházeli (ve skutečnosti dvakrát tak dlouho, jako na americkém jihu). Na současné úrovni vědomí lidstva 207 jsou zabíjení a otroctví považovány za barbarské a odsuzované západní civilizovanou společností, ale po mnoho staletí, byly přijímány celosvětově jako normální aspekty lidského života.

Pomocí metody testování svalů minulých životů je možné zmenšení vlivu minulosti tím, že se za to převezme odpovědnost jako za duchovní nebo morální chyby a nedostatek evoluce. Člověk může nyní udělat odlišnou volbu, která je více soucitná, doprovázená modlitbou a odpuštěním. Zvířecí chování v současných kulturách i v těch minulých vedlo k mnoha rozhodnutím a činům založeným na hněvu, chamtivosti, nenávisti, zabíjení a loajalitě a ke spoléhání se pouze na sílu. Dalo by se říci, že skutečně lidské hodnoty etiky a duchovní odpovědnosti mají relativně nedávný původ tohoto druhu. Skutečně teprve nedávno, až v roce 1986, se rovnováha lidstva posunula od negativního, neintegrovaného a destruktivního chování na pozitivní stranu. To, co se zdálo lidem ještě donedávna „spravedlivé a správné (just)“, se v poslední době už tak nejeví v osvícené společnosti.

Otázka: *Lidský život a zkušenost se projevují v extrémech, od nepředstavitelně hrozného ke vznešenému. Jak to, že to tak může být?*

Odpověď: Tento svět může být považován za duchovní workshop, kde důsledky minulých chyb mohou být přepracovány, takže, doufejme, bude člověk „tentokrát činit jinak“. Následky minulého jednání nejsou důsledkem nějakého odsudku nebo mechanismem „trestu“ z duchovního vesmíru; místo toho jsou pouze vrozené vzhledem k jejich vnitřnímu designu. Nejsou ani dobré ani špatné. Člověk není trestán nějakým Bohem za minulé chyby; místo toho jen prožívá jejich následky a učí se, že to, co je zobrazeno jako „hřích“, je to v podstatě chyba založená na neznalosti. Civilizace

se vyvíjí od primitivního k věčnému vědomí a porozumění. Celé kontinenty stále žijí v bídě a chaotické destruktivitě. Tento svět by mohl být popisován jako očištný, neboť zahrnuje celé spektrum možností, od extrémní nízkosti až ke svatosti. Vzory jsou identifikovatelné v kolektivním nevědomí, ve kterém byly archetypy identifikovány švýcarským psychoanalytikem Carlem Jungem.

Řekněme, že člověk neopatrně upustí zápalku do sena a stodola hoří. Zapálení sena není stíháno pro neopatrné zacházení se sirkou; pouze upuštěná zápalka dala za těchto okolností do pohybu sled událostí. Pokud člověk zapálit seno chce, pak by byl tento efekt považován za žádoucí. Pokud to není žádoucí, je to ztráta. Ve skutečnosti to není ani jedno.

Duch se vyvíjí během velkých časových období, s periodickými reinkarnacemi do duchovního workshopu Země pro růst a opravy. Když jsou všechny opravy provedeny, pozemský život ztrácí svoji hodnotu a přitažlivost a znovuzrození do lidské domény skončí.

Otázka: *Lze karmě „uniknout“?*

Odpověď: Neexistují pouze „špatné“ karmické vzory, ale člověk má také nahromaděnou „dobrou“ karmu obecně nazývanou „karmické zásluhy“, bez kterých by se tento celý život vůbec nenaplnil. Buddha učil, že být člověkem je velkým dobrodiním a štěstím, a tato příležitost by neměla být promarněná; proto neztrácejte žádný čas, život je letmý. On zdůraznil, že je důležité využít tuto zlatou příležitost a nepromarnit ji ve světských zájmech, protože ty jsou pomíjivé a založené na přechodné iluzi. Toto varování také opakoval Ježíš, který učil, že je lepší uložit poklady v nebi, kde jsou věčné, než na zemi, kde jsou přechodné a nemají trvání.

Karmické vzorce jsou vlivné, ale ne neměnné kvůli možnostem duchovní vůle. Náprava se objevuje jako záležitost úmyslu výběrem vyšší možnosti.

Pokušení je znovuobjevení starého vzoru, který se představuje opakovaně, dokud nebude rozhodnutí dokončené a rozhodné. Nevyřešená karmická chyba má tendenci se opakovat takovým způsobem, že může být rozpoznána jako základní postoj. Nejúčinnější přístup je prozkoumat možnou záměnu rolí – člověk je obětí v tomto životě toho, co spáchal na ostatních v minulých životech, a nyní se vlny na vodě jen vracejí jako vlny tohoto života.

Pokud je člověku nepohodlný pojem „karma“, pak je stejně použitelný, termín „nevědomí“. Pokud to uděláme, pak bychom mohli v psychologickém jazyce říci, že v oběti tohoto života leží skrytý pachatel v osobním nebo kolektivním nevědomí předchozích životů, který nyní nevědomky vyvolává útoky od ostatních.

Zřídka je člověk ochoten hledat uvnitř sebe původ svých obtíží, protože má tendenci je promítat na druhé lidi a hrát nekonečnou hru na oběti a pachatele. Sobě sloužící postoj oběti ega je houževnatý a ego bude hrát hru dokonce až do bodu fyzické smrti. K ochraně sebe ego půjde do jakéhokoli extrému.

V klinické praxi vidíme nekonečnou přehlídku smrtící duality pachatele a oběti. Vzorec se také nevyřeší zkušenostně, psychologicky nebo duchovně, dokud oběť nepřijme odpovědnost za některé aspekty své osobnosti, i když je utlačovaná, avšak hrála roli provokatéra. Je velmi poučné sledovat míru vytrvalosti, se kterou oběť odmítá uznat jakoukoli odpovědnost.

Ve většině domácích sporů lze vidět, že oběť velmi dobře znala hranici, kam až lze na pachatele tlačit a co přesně spustí útok. Toto spouštěcí znamení je zaměřeno na určitý bod útočnickovy psychiky, o kterém ví, že je zranitelným místem.

Například se žena blížila k manželovi a chtěla mít sex, ale on nebyl v náladě. Cítila se proto odmítnuta a tak bodla verbálním nožem, když poznamenala: „No, myslím, že nejsi opravdový chlap“. Znala jeho kulturní zázemí velmi dobře, a tento komentář opravdu tlačil přes hranu na potenciální násilí, které, v tomto konkrétním případě se zastavilo na poslední chvíli. Muž místo toho odešel a požádal o rozvod. Byla to urážka, kterou nemohl zvládnout. Otázka mužnosti je známým zranitelným místem, a některé ženy vědí, jak spustit emocionální reakci u nejistého muže.

Je vždy důležité přesně zjistit, jaká byla poslední věta oběti před útokem. Opět, v domácí aréně, muži používají spíše ticho než urážky, aby dotlačili manželky ke zdi, aby pak mohli říkat: „Nic jsem neřekl. A ona se dostala do ráže a začala rozbíjet nábytek“. Stejný jev vidíme ve hře mezinárodních sporů a násilí. Každá strana hodí cihly na policii, dokud policie nezačne střílet tak, aby „nevinná oběť“ (nejlépe dítě) mohla být zachycena videozáznamem, který je použit na další vzplanutí násilí. Existují každoroční pochody, kdy údajně „nevinní“ přinášejí odvetu násilím svým vlastním krajanům.

I když kritická úroveň integrity je sama prahem duchovního pokroku, lze vidět ze struktury ega, že může být obtížné ji dosáhnout. Síla ega je taková, že ho dokáže překonat jen duchovní moc.

Vyšší vzdělaný duchovně hledající člověk přebírá odpovědnost za to, co se zdá, že se děje „tam venku“ a vnitřním zkoumáním vždy odhalí, že vnímání a zdroj „toho tam“ je vlastně „tady uvnitř“. Souhra programování ega společností, které zahrnuje popularitu filmů, kde v bezpečném prostoru, mohou být jemné manévry ega pozorované na světové scéně, je pro mysl fascinující. Když člověk sleduje průběh historie, vidí, jak je věrnost davů (která patří pouze Bohu) podřizována přebujelým egům údajných vůdců. Zneužití duchovní pravdy k politickým cílům je stejně staré jako civilizace a pokračuje až do dnešních dnů.

Otázka: *Neexistuje únik z ega a jeho karmy?*

Odpověď: Osvícení je jediný úplný únik a duchovní úsilí pomáhá uvolnit jeho sevření.

Otázka: *Je ego zdrojem karmy?*

Odpověď: Je to jeho místo a úložiště. Je velmi důležité si uvědomit, že ego a karma jsou jedno a to samé. Jednoduchým testováním svalů za méně než minutu lze získat obrovské množství užitečných informací o původu problému. Důležité je však to, že problém je stále přítomen. Oddělit tento život od ostatních je jen artefaktem vytvořeným vnímáním. V realitě existuje pouze jeden život člověka s periodickými reinkarnacemi, protože podmínky jsou příznivé pro řešení určitých problémů.

Například bojové pole ve válce poskytuje příležitost pro duše překonat hranici 200 (od strachu k odvaze) tváří v tvář dokonce i tělesné smrti pro vyšší princip. Aby překonali strach, mladí muži v celé historii byli proslulí pro své život ohrožující aktivity a přitažlivost k vysoce rizikovým zaměstnáním a sportům. Býčí zápasy, parašutismus, závodění na motocyklu atd., jim dovolí podmanit si svůj strach z tělesné smrti a tak překonat zbabělost. I když je to psychologická dovednost, stále chybí velké duchovní zásluhy, protože tento skok nad energetické pole 200 může nastat, jen když odvážné překonání strachu nastává jménem vyššího principu, jako je věrnost, oddanost Bohu, zemi, pravdě nebo cti.

To symbolizoval dávný rytíř, když si vzal rukavici nebo růži od symbolicky významné ženy a nesl ji s sebou na svém hledání nebo křížové výpravě.

Otázka: *Jak další pozemský život slouží člověku nejvíce rychle?*

Odpověď: Existuje ve skutečnosti zlomek sekundy, ve kterém se možnosti prezentují. To jsou velmi kritické okamžiky, na kterých se to dá sledovat, a se soustředěnou myslí se to stane zřejmé. Tyto okamžiky rozhodnutí trvají podle odhadů svalových testů přibližně 1 / 10,000 sekundy. Z této mezery vzniká zázrak. V tomto okamžiku je Duch svatý přítomný a dostupný přímo Boží milostí. V této nepatrné mezeře ega Duch svatý posiluje příležitost a to je „prostor“, ve kterém svobodná vůle bude fungovat. V této chvíli si bojovník může vybrat milost nebo krutost, život nebo smrt.

Modlitba a duchovní odhodlání dávají souhlas s Přítomností jako Duch svatý k „vytvoření prostoru“, jak se zdá, v postupu sekvencí v časovém okamžiku pro tento kritický okamžik vědomí.

Na základě zákonů vesmíru se tento zlomový okamžik neotevívá, pokud není pozván. Bůh nikoho nenutí si ho zvolit. Celý duchovní pokrok je na pozvání a svobodná volba, což jsou následky modlitby a duchovního záměru, protože tyto mezery jsou skryté dary.

Otázka: *Proč Ježíš Kristus neučil o karmě?*

Odpověď: Skutečnost, že ego a karma jsou jedno a to samé by to bylo nadbytečným tématem. Mohlo se předpokládat, že je to zbytečné odklonění, v kultuře tehdejší

doby by to mohlo vypadat jako úchylka. Ve více duchovně pokročilé kultuře, takové jako v Indii a na Dálném východě, bylo už toto téma přijato a bylo lidem docela dobře známé. Populace v době Ježíše by to s největší pravděpodobností považovala za cizorodý nebo nepřijatelný prvek.

Ježíš věděl, že spása závisí na dobrovolném opuštění negativních aspektů ega (hříchu) a úsilí o bezpodmínečnou lásku a duchovní ctnosti. Pokud je ego zaměřeno na duchovní snažení, pak jeho rozpuštění signalizuje konec karmy, která byla vytvořena při jeho formování. Učit, že osud (karma) duše byla nepříznivě ovlivněna hříchem a tím i jeho osudem (karma) nebylo vhodné.

Buddha a Ježíš také věděli, že ego nemůže být překonáno bez moci a duchovní pomoci učitele, spasitele, nebo zákroku Ducha svatého. Potřeba učitele byla již tradicí přijatá východními náboženstvími, v nichž mudrc hrál zásadní roli jako zdroj nebo pramen duchovní moci a pravého učení. To, zda učitel je nebo není vyžadován v životě jednotlivého hledajícího, může být rozeznáno a objasněno pomocí svalového testu.

Ježíš dal uznání reinkarnaci, když uvedl, že Eliáš se vrátil jako Jan Křtitel (Matouš 11: 7-14 a 17: 10-13). Jak ukázal duchovní výzkum pomocí testování svalů, Ježíš (Kristus) nikdy neměl předchozí lidské životy, ale místo toho vlastně sestoupil z nebe. Jeho cílem bylo odhalit pravdu o realitě Boha a nebe a jeho posláním bylo spasení lidstva.

Podle stejné metodologie výzkumu je zapotřebí zachránce pro všechny, kteří kalibrují pod úrovní 600. Naopak úkolem Buddhy, který měl mnoho předchozích životů, bylo naučit lidi cestu k osvícení, jmenovitě k dosažení úrovně 600 nebo vyšší. Tím pádem si Buddha si vzpomínal na předchozí inkarnace a stresující lekce karmy a zdůraznil důležitost vyhnout se negativní karmě (hříchu), která zabraňuje tomu, aby se duše po fyzické smrti vydala do nebe.

Ti, kteří se více duchovně vyvíjejí, volí ctnost a nebe z lásky k Bohu, spíše než aby se vyhýbali hříchu ze strachu nebo viny. Pokud je hřích primárně nevědomost plus zvířecí instinkt, je kontraproduktivní ho „nenávidět“, a tím se zachytit v dalším postoji ega.

Otázka: *Po mnoho let jste byl konzultantem mnoha náboženských organizací, včetně katolických jeptišek a kněží, biskupů a zenových klášterů, a stále radíte mnichům a kléru. Má svalový test praktické použití?*

Odpověď: V minulosti existovaly vnitřní duchovní zkušenost, duchovní vize, vědomí a rozlišování, které jsou stále základem, spolu s intuicí. Problém, který vznikl v průběhu let, byl jak rozlišit duchovní stavy od patologických. Mohly by být uvedeny ve formě seznamu. Rozlišování je nyní poměrně jednoduché a rychlé, pomocí svalového testu.

<p>Autentické duchovní stavy: Samadhi Náboženská extáze Osvětlení Osvícení Zbožnost (pieta)</p> <p>Inspirace Vize Autentický duchovní učitel</p> <p>Zkušenostní Oddanost Angažovaný</p> <p>Temná noc duše Oddělený, objektivní Nepřipoutanost, přijetí Transcendentní stav Důvěřující Pokročilý stav Blažený Pokora Duchovní sdílení Závazek Inspirovaný Šok z Boha Duchovní extáze Pravý duchovní vůdce Volný, uvolnit Výuka</p>	<p>Patologické nebo neduchovní stavy: Katatonický Mánie (bipolární hyperreligiozita) Grandiozita Náboženské bludy Úzkostlivost (obsedantně-kompulzivní) Fantazie Halucinace Falešný guru, podvodník, (falešný duchovní umělec) Intelektuální Fanatismus, přehnaná nábožnost Obsese, vymývání mozku v sektách, (postoj oběti) Patologická deprese Stažení se, lhostejnost Pasivita Mutismus (oněmění) Naivní Psychóza, egománie Euforie Nízké sebevědomí Prose lyrizování (lákání na svou víru) Religiozita Mesiášství Schizofrenická dezorganizace Manický stav, na drogách Duchovní politik, vůdce sekty Psychopatický Ovládání</p>
--	--

Otázka: *Jaká je odpověď na výzvu vědecky prokázat duchovní „realitu“?*

Odpověď: Duchovní realita je ověřitelná, ale ne prokazatelná. Pojem „důkaz“ je omezen na použití v Newtonovském paradigmatu reality, které je založeno na formě a implicitním procesu nazvaném kauzalita. Důkaz je omezen na obsah a formu.

To, co je „prokazatelné“, není skutečností, ale vnímáním nebo pouze mentálním procesem. Realita je subjektivní a je poznatelná pouze na základě identity s poznáním. „Prokazatelné“ patří do klasifikace a úrovně omezení a jsou to libovolné abstrakce, jejichž výhradní „skutečnost“ je pouze důsledkem výběru a identifikace. Fenomenální nemá stejnou dimenzi jako noumenální.

Následující část: [Kapitola 6: Realizace](#)